

a jsou povinni tuto pohledávku na místě kupní ceny zaplatiti, ovšem ne vůči knihovní věřitelce, nýbrž vůči své smluvní straně a předchůdci v držení nemovitosti. Jde proto, pokud se týče zaplacení 16.142 Kč 40 h o plnění, k němuž byli žalobci na každý případ povinni. Žalobci, jimž náleželo dokázati, že a pokud utrpěli škodu, ve sporu ani netvrdili, tím méně prokázali, že tato jejich povinnost zanikla sproštěním nebo z jiného důvodu, zejména že by je byl zcizitel propustil ze závazku u příležitosti smlouvy ze dne 5. února 1913, již nemovitost manželům Františku a Marii E-ovým dále prodali. Žalobci proto odsouzením k zaplacení 16.142 Kč 40 h újmy na majetku neutrpěli a žaloba jest tedy ohledně této částky bezdůvodnou, pročež měla v tomto směru býti zamítnuta.

Čís. 6032.

Nemožnost použití zákona ze dne 15. října 1925, čís. 219 sb. z. a n., vzhledem k tomu, že byl uzavřen druhý sňatek (§ 5).

(Rozh. ze dne 17. května 1926, Rv I 2008/25.)

Žalobě o neplatnost manželství, uzavřeného dne 18. června 1921 před farářem církve československé bylo vyhověno soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nižší soudy uznaly na základě bezvadně zjištěných a doložených skutečností na neplatnost manželství stran pro nedostatek slavnostního prohlášení přivolení ku sňatku po rozumu §u 75 obč. zák. z toho důvodu, že duchovní správce čl. náboženské obce v T., který oddavky předsevzal, neměl dle zákonných předpisů v rozsudcích nižších soudů citovaných tehdy ještě oprávnění prováděti platně oddavky. Nedostatek tento by dle zákona ze dne 15. října 1925, čís. 219 sb. z. a n. mezi tím vydaného nebyl na závadu platnosti manželství, leč dovolání manželčinu, opřenému pouze o dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s. nelze přiznati úspěchu ani vzhledem na tento zákon, ježto účinnosti jeho vadí skutečnost, že manžel mezi tím uzavřel nový sňatek (§ 5 cit. zákona), jak v řízení dovolacím prokázal předložením oddacího lístku děkanského úřadu v P.

Čís. 6033.

Již odevzdání pozůstalosti opravňuje dědice, by jako takoví a nikoliv jménem pozůstalosti domáhali se vyklizení nemovitosti, jež jim připadla z pozůstalosti.

Nicotnost právního jednání podle prvního odstavce §u 916 obč. zák. může uplatňovati nejen osoba na něm přímo účastněná, nýbrž i třetí osoba, ale jen ta, jejíž soukromoprávních zájmů se ono jednání dotýká.

(Rozh. ze dne 17. května 1926, Rv II 87/26.)